

Hvordan styrker Davos-topmødet geopolitikken Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche, 21. januar 2026

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til den ugentlige Zoom-konference i den Internationale Fredskoalition, som har fundet sted hver uge i 137 uger i træk. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Det er den 21. januar 2026.

Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden.

Helga, der sker meget i verden, og vi går lige til sagen. Din afdøde mand, Lyndon LaRouche, en amerikansk økonom og statsmand, var den første til at identificere den række af faseændringer, der begyndte med nedbrydningen af efterkrigstidens Bretton Woods-system i 1971. Siden da har vi set hans analyse bekræftet: at imperiesystemet i sidste ende var dømt til undergang, men at dets sponsorer i City of London ville kæmpe for at bevare den globale imperiemagt, de havde.

Han leverede ikke kun den mest præcise analyse af deres hensigter, men også af deres sårbarheder og af, hvordan det geopolitiske paradigme, de havde opbygget, skulle lukkes ned og erstattes. Den nuværende globale ustabilitet – som omfatter muligheden for en tredje verdenskrig, der kan føre til et nukleart Armageddon – er et resultat af den overgangsperiode, vi befinder os i.

Helga, du har fortsat din mands arbejde med at skabe et nyt paradigme, der anerkender alle nationers behov og håb. Nu hvor globalisterne samles til deres årlige konference i Davos, hvor står vi så nu? Og hvis du fik lov til at adressere dem, hvad ville du så sige?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg må indrømme, at jeg stadig er lidt i chok efter at have lyttet til den tale, præsident Trump holdt i Davos. Jeg er sikker på, at jeg ikke er den eneste, der har haft en sådan reaktion, for det var sandsynligvis den mest utrolige tale, der nogensinde er holdt af en amerikansk præsident eller statschef.

Han formåede at fornærme en hel gruppe mennesker – præsidenter, statschefer – og han var urokkelig i sin erklæring om, at han vil have Grønland. Panoramaet var ret imponerende; man kunne ikke se publikums ansigter, men man kunne se, at det var folkene på de forreste rækker i publikum, der faktisk rejste sig efter denne tale for at give stående bifald.

Så her er en person, der giver dem en lussing, sparker dem i røven, og så siger de: »Åh ja, hr. præsident, det var så vidunderligt.« Jeg laver sjov, men jeg tror, man skal fordøje alle elementerne i det, han sagde.

Jeg må indrømme, at jeg ikke syntes, det var helt sammenhængende. Men der var nogle elementer, der var ret hårrejsende. Jeg tror, at det emne, der vil give anledning til flest debatter, er hans absolutte insisteren på, at han vil have Grønland.

Han forklarede, at USA havde befriet Grønland efter Anden Verdenskrig, og at det derfor var en fejl at give det tilbage til Danmark. Nu vil de eje det og afviser enhver antagelse om, at det måske skyldes råstoffer eller sjældne jordarters mineraler; han siger, at intet af den slags er tilfældet. Det

er, fordi han ønsker at bygge Den Gyldne Kuppel, og det vil være vigtigt for forsvaret af ikke kun USA, men af Vesten generelt.

Dette er et emne, som jeg tror, vi vil bruge lidt mere tid på i den kommende periode, fordi jeg mener, at det skal evalueres. Hvis han siger, at han vil have Grønland for at bygge Golden Dome, rejser det alle mulige spørgsmålstejn.

Et af dem er naturligvis, om Golden Dome er et realistisk begreb. Jeg tror, der er nogle militæksperter, der har tvivlet på det, og vi vil forsøge at undersøge det i de næste dage, nu hvor det er på bordet. Jeg er ret sikker på, at vi på det kommende IPC-møde på fredag vil have en topekspert, der allerede har forpligtet sig til at tale der – Ted Postol.

Jeg vil virkelig opfordre jer alle til at komme og lytte til ham, for han er uden tvivl en af de mest erfarne og kyndige personer inden for emnet atomraketter og missilforsvar, hvis ikke den mest erfarne og kyndige.

Der er folk, der tvivler på begrebet Golden Dome, ikke mindst fordi det ville være ekstremt dyrt. Det ville koste billioner af dollars, det ville tage lang tid, før det kunne træde i kraft, og der er en diskussion både i Rusland og Kina om, hvad den egentlige intention bag det er. For der er lige nu en revolutionær forandring i det strategiske våbenarsenal.

For eksempel har Rusland ikke kun Oreshnik, men også det atomdrevne Burevestnik. Dette er et krydsermissil, der har praktisk talt ubegrænset rækkevidde, fordi det er atomdrevet, og det kan styres, hvor det er nødvendigt. Det kunne, som Putin sagde, da han annoncerede dette, blive affyret over Sydpolen.

Derfor giver Grønland ingen beskyttelse mod det. Så spørgsmålet er: Hvorfor er Trump så insisterende på, at Golden Dome kræver Grønland?

Nogle russiske og kinesiske militæreksperter argumenterer for, at den eneste konklusion er, at det ville være til offensiv brug mod Rusland og muligvis også Kina, fordi de to åbenbart hænger sammen.

Så dette er en alvorlig sag. Og i betragtning af, at hele menneskehedens eksistens afhænger af vores evne til at forhindre en optrapning til brug af atomvåben og en tredje verdenskrig, er jeg temmelig sikker på, at hele dette spørgsmål nu vil blive taget op til diskussion i alle de fora, hvor eksperter diskuterer dette.

Jeg tror også, at europæerne vil være nødt til at overveje, hvordan de vil reagere på dette, for Trump var temmelig klar. Han sagde, at enten må danskerne give os lov til at få Grønland – han specificerede ikke, om han ønsker at købe det eller ej – eller også kom han med en bemærkning om, at »vi vil være opmærksomme på det«; dvs. en ikke så skjult trussel, der antyder, at USA bare kunne besætte det militært. Og hvad kunne de europæiske chihuahuaer gøre imod det?

Det er naturligvis et faktum, at hvis USA insisterer på at eje det, er der en stor debat, hvor folk siger, at USA allerede har en base i Grønland. De kunne øge antallet af tropper, der er stationeret der, så hvorfor insisterer han på at eje det? Jeg er ret sikker på, at der vil være en stor diskussion.

Der er så mange faktorer, der er i total uorden lige nu. For eksempel har man i den seneste tid haft en meget vigtig ændring i holdningen, hvor den såkaldte koalition af villige – i det mindste nogle af dem – pludselig begyndte at sige, at de ønsker at tale og genoptage drøftelserne med Putin.

Den første var Macron, derefter premierminister Meloni og til sidst kansler Merz, som alle sagde, at vi måske er nødt til at have en mere afbalanceret tilgang og genoptage drøftelserne med russerne.

Derefter sagde Macron kort før Davos-mødet, at han ønskede at afholde et ekstraordinært G7-møde i Paris i denne uge, hvor de ønskede at invitere Putin. Derefter var det tilsyneladende Trump, der sagde, at han ikke ønskede at deltage i sådan noget. I stedet vil der blive afholdt et EU-møde.

Trump ønskede altså ikke at deltage i et sådant G7-møde. Det er meget uklart, hvad der motiverer ham på hvert givet tidspunkt.

Under alle omstændigheder tror jeg, at efter denne tale i Davos vil alle regeringer og alle politiske personer og kredse i hele verden se på denne tale og forsøge at revurdere, hvad den betyder, i betragtning af at præsident Trump i et interview med *New York Times* den 7. januar – efter invasionen af Venezuela og bortførelsen af Maduro – blev spurgt, hvilken international lov han respekterer. Han svarede: »Jeg har kun min egen fornuft, min egen moral; jeg har ikke brug for international lovgivning.«

Det var en utrolig udtalelse, og jeg tror, at verden klart er trådt ind i en ny fase, som du nævnte i din indledning. Verden må samles for at vurdere præcis, hvad det betyder, og hvilke handlemuligheder der stadig findes.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra et tidligere medlem af parlamentet i Østrig, der spørger: »Vil NATO og Den Europæiske Union overleve, hvis Trump lykkes med at erobre Grønland?«

ZEPP-LAROUCHE: Der er en god chance for, at det ikke vil ske, for hvis europæerne kapitulerer – hvilket kunne ske – og Danmark »sælger« Grønland til USA, kan der blive indgået et kompromis, og det kan ske.

Men hvis man af en eller anden grund for en gangs skyld ville få rygrad, ville det være en ny udvikling, og så ville man faktisk have en militær aktion mellem to NATO-medlemmer.

I betragtning af, at NATO i virkeligheden er USA – hvis USA trækker sig ud af NATO, er der ikke rigtig noget væsentligt tilbage – mener jeg, at fremmedgørelsen og de øgede spændinger mellem USA og Europa, som afspejles i Den Europæiske Union, kan føre til, at skadelige centrifugalkræfter får overtaget, og at disse institutioner vil opløses, hvilket efter min mening ikke ville være det værste.

Faktisk mener jeg, at begge strukturer giver verden så mange problemer, at jeg siden begyndelsen af 2022 har argumenteret for, at vi er nødt til at erstatte NATO med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur ved grundlæggende at vende tilbage til det punkt, hvor Den Kolde Krig sluttede i 1991, hvor der var mulighed for, at Rusland kunne blive inkluderet i det europæiske fælles hus og i en eurasisk sikkerhedsarkitektur fra Vladivostok til Lissabon.

Denne diskussion var allerede der. Putin selv argumenterede både over for præsident Clinton og George W. Bush for, at Rusland var klar til at tiltræde NATO, hvilket blev blankt afvist.

Derfor mener jeg, at jo hurtigere der kommer en seriøs diskussion om etableringen af en sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der genskaber styringen i verden, jo bedre. Det er det mest presserende spørgsmål, for et sammenbrud i kaos ville helt sikkert have forfærdelige konsekvenser.

SCHLANGER: Vi har en besked fra Harrison, der siger: »Vi bør gå tilbage til den gyldne regel i stedet for at bygge den gyldne kuppel.« Der er et par andre spørgsmål om Davos.

En person skrev, at fortællingen i medierne er, at der vil være mere diskussion end normalt i Davos. Han skriver:

»Ja, de vil tilbyde falske valg baseret på deres begreb om mennesket som hobbesiansk. Uanset om det skal være magt eller

aftaler, vil der ikke være nogen bedre løsning.«

En af vores venner fra Ghana spurgte: »Tror du, at den transatlantiske sektor vil acceptere fremkomsten af en multipolær verden, da det er et af de emner, der angiveligt vil blive taget op?«

Og en seer fra Australien spurgte om rygterne om, at Donald Trump har indgået en aftale med Putin og Xi Jinping om at opdele verden i tre indflydelsessfærer.

Så du kan tage disse spørgsmål:

Vil de acceptere en multipolær verden, eller går de efter en tredeling i indflydelsessfærer?

ZEPP-LAROUCHE: Med hensyn til det sidste spørgsmål cirkulerer den teori overalt, men jeg tror ikke, det er en holdbar idé, fordi den ville forudsætte, at kinesernes, russernes og amerikanernes opfattelse af regeringsførelse er den samme – og de er meget forskellige.

Jeg vil sige, at hvis man ser på Xi Jinpings begreb, har han lanceret fire initiativer i løbet af de sidste par år. Sidste år var der Global Governance Initiative, som er idéen om en multipolær verden baseret på principperne i FN-pagten og de fem principper for fredelig sameksistens: suverænitet, ikke-indblanding, accept af forskellige sociale systemer samt fredeligt samarbejde til gavn for alle parter. Dette er et meget harmonisk begreb baseret på konfuciansk filosofi.

Jeg synes, det er absolut gennemførligt; det ville være et stort skridt fremad med hensyn til international ret. Det ville bygge på begreber, der blev udviklet ved Den Westfalske Fred, men anvendt på den moderne verden, herunder eksistensen af den Globale Majoritet, som er flertallet af verden, og som er nødt til at blive repræsenteret. Naturligvis var Den Westfalske Fred en helt europæisk affære. Så jeg tror, det er et levedygtigt begreb.

På den anden side har man et verdenssyn, der afspejles i den nye idé om et fredsråd, som præsident Trump har foreslået. Først så det ud til, at det kun gjaldt Gaza, men nu ser det ud til at vokse. Det inviterer alle til at deltage.

For at give jer en idé om, hvor langt verden er begyndt at gå i opløsning, ville jeg aldrig i hele mit liv have troet, at jeg ville være enig med Annalena Baerbock i noget som helst. Men nu er det øjeblik kommet, og jeg synes faktisk, hun har sagt noget fornuftigt, nemlig at dette fredsråd er overflødigt, fordi der allerede findes en institution, der repræsenterer alle lande: De Forenede Nationer – FN's Sikkerhedsråd og FN's Generalforsamling. Det er åbenbart tilfældet.

Så i betragtning af, at medlemskab af Fredsrådet vil koste 1 milliard dollar blot for at være medlem, synes jeg, det afslører, hvad dette egentlig er: nemlig en klub for multimilliardærer, der alle sigter mod at blive trillionærer. Det er desværre meget af det, der ligger bag præsident Trump.

Silicon Valley-milliardærerne – hvor syv personer ejer halvdelen af USA eller en eller anden vanvittig andel – er centrale her. Under alle omstændigheder er det ideen om, at de rige har ret til at være rige. Jeg tror, Peter Thiel skrev en artikel, hvor han sagde, at vi ikke skal skamme os over at samle så meget rigdom som muligt. Det er en blanding af Caligula og Közos[ph], der styrer verden. Jeg synes, man skal se nøje på, hvad der er sket med dette begreb.

SCHLANGER: Hvad angår Fredsrådets idé om at betale 1 milliard dollar for at blive medlem, sagde Benjamin Netanyahu tilsyneladende, at han ville være villig til det. Men en af mine kontakter sagde, at han var sikker på, at Netanyahu ville bede om rabat.

Et par spørgsmål mere. Nogen skrev tilbage og spurgte, om du

var i stand til at tale i Davos, og gentog spørgsmålet: Hvad ville du fremhæve som det vigtigste udbytte af Davos?

ZEPP-LAROUCHE: I betragtning af at alle disse mennesker, der kommer dertil med deres private jetfly eller på anden måde bor på luksushoteller for at vise deres rigdom, er verdens største milliardærer, millionærer og multimillionærer, kan de virke så fantastiske og udsøgte.

Trump sagde: »I her i salen,« sagde han til publikum, »man har de bedste hjerner i verden.« Jeg er meget i tvivl om det. Det er mennesker, der foregiver at være verdens ledere, men de er skrækkede – undskyld mit sprog – de er fuldstændig paniske.

De ved, at det finansielle system er konkurs. Meget af det vanvid – det absolut sindssyge vanvid – der udspiller sig i international politik i dag, kommer af det faktum, at denne såkaldte magt- eller finansielle elite er ude af sig selv, fordi de ved, at systemet er ubetaleligt, selv om de skaber nye bobler. Trump vil også være krypto-kongen i verden.

Den udestående gæld kan ikke betales, og hele systemet kan sprænge i luften når som helst. Det er dét, der driver det hele.

Så i betragtning af, at dette er virkeligheden – som man ikke taler om, men som ligger til grund for det hele – vil jeg sige, at vi er nødt til at gennemføre en ordnet reorganisering af det finansielle system.

Vi er nødt til at gøre, hvad Franklin D. Roosevelt gjorde med Glass-Steagall-loven om adskillelse af bankvirksomhed. Lad os få en global Glass-Steagall og skifte hele politikken væk fra den afgørende kurs, som præsident Nixon indførte i 1971 ved at indføre flydende valutakurser og alle de mange dereguleringer af markederne, der er sket siden.

Hvert skridt på vejen blev påpeget af Lyndon LaRouche. Han sagde altid, at dette ville få bestemte konsekvenser, og han havde fuldstændig ret. Nu er vi nået til vejs ende, og det eneste, der er tilbage at gøre, er at indføre en bankferie, reorganisere hele systemet, fjerne megaspekulation, sætte de kommercielle banker under statslig beskyttelse og holde økonomien i gang, mens denne reorganisering finder sted.

Derefter skal man oprette en nationalbank i hvert land og gå over til et hamiltoniansk kreditsystem, hvor produktiv kredit udstedes for at genstarte økonomien. Det ville være en enorm forandring.

Man ville grundlæggende sige, at der ikke er nogen fjende, der truer os; russerne og kineserne har ingen interesse i at starte en tredje verdenskrig. Derfor skal vi have en rationel reorganisering og skifte fra militær produktion til den civile sektor, i stedet for at spille alle disse milliarder af dollars, yen, euro og hvad ved jeg i destruktiv militær produktion, som ikke giver mad, tøj eller tag over hovedet.

Lad os flytte disse produktive aktiviteter tilbage til investeringer i transportsystemer, infrastruktur, boliger – overkommelige boliger til alle – og et velfungerende sundhedssystem. Hvis denne omlægning fandt sted, kunne verden bringes i orden på meget kort tid.

Jeg tvivler dog på, at den nuværende ledelse er i stand til at gennemføre denne omlægning.

Alligevel må jeg sige, at der var en bemærkelsesværdig tale af Mark Carney, Canadas premierminister og tidligere chef for Bank of England, som i sin tale i Davos i går sagde, at nu, hvor det internationale regelbaserede system er dødt, må man indrømme, at det aldrig var virkeligt. Det var altid en fortælling, der ikke var sand.

Det er en bemærkelsesværdig indrømmelse, for det er præcis det, vi har sagt hele tiden. Jeg har altid undret mig over, at

hele verden går i opløsning, uden at nogen af disse personer fra etablisementet begynder at stille spørgsmålstejn ved, hvad årsagen til denne fiasko er – nemlig deres egne politikker.

Jeg finder det ganske bemærkelsesværdigt, at Mark Carney åbenbart er en af de første til at sige det. Jeg synes, det bør tages op, og folk bør diskutere det, for den regelbaserede orden var altid et bedrageri. Og det sagde han.

Han sagde, at de mægtige ville bøje fortællingen, som de ønskede – og det er præcis, hvad vi har set. Disse utrolige dobbeltstandarder i alt.

Jeg synes, det er et vigtigt punkt for alle virkelig at begynde at diskutere det svindelnummer, der kaldes den regelbaserede orden, og hvorfor den bør kasseres som argument og erstattes af et styringssystem baseret på naturlov.

Så jeg tror, vi befinder os i et meget afgørende øjeblik, og al denne diskussion er mere presserende end nogensinde.

SCHLANGER: Det er især interessant, at Carney bragte det på banen, i betragtning af at det var ham, der i 2019 på Jackson Hole-konferencen i Wyoming var den, der fremlagde det seneste begreb om den store nulstilling og det globale bankdiktatur.

Du nævnte tidligere spørgsmålet om Venezuela, Rusland og Kina. Her er et spørgsmål, der er kommet ind:

»Hvis Trumps handlinger i Venezuela havde til formål at modvirke Ruslands og Kinas indflydelse i Sydamerika, hvorfor gjorde de så ikke mere for at modsætte sig kidnapningen af præsident Maduro og USA's oprustning i Caribien?«

Han besvarer på en måde selv spørgsmålet ved at sige:

»Hvad kunne de realistisk set have gjort?«

ZEPP-LAROCHE: Jeg synes, det er let at sige, hvorfor Rusland og Kina ikke forsvarede Maduro. Men hvis man tænker over, hvad de burde have gjort – skulle de have grebet militært ind?

Jeg tror, at den strategiske situation allerede er så spændt. Hvis man tænker på den forestående trussel om et nyt angreb på Iran og krigen i Ukraine, som endnu ikke er afsluttet, så tror jeg ikke, at hverken Xi Jinping ville risikere en optrapning til en direkte militær konfrontation med USA, eller at Rusland ønsker at gøre det.

Hvis man ser på Xi Jinping, er han en inkarnation af tålmodighed, diplomati og harmoniske forhandlinger. Og Putin er også bemærkelsesværdigt rolig. Jeg er altid chokeret over de mange forfærdelige russofobiske udtalelser, der kommer fra Vesten, og alligevel har Putin – i hvert fald indtil videre – været bemærkelsesværdigt fattet. Han reagerer ikke på provokationer, men handler på en strategisk og gennemtænkt måde.

Så jeg tror desværre, at det er et symptom på tiden, at selv sådanne handlinger ikke kan afhjælpes, fordi der er så meget på spil i en langt større sammenhæng.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en pensioneret juraprofessor:

»Hvordan kan det være, at sanktioner er tilladt i henhold til international lov, når der er sanktioner, der ender med at dræbe flere mennesker end krige?«

Han fortsætter:

»Er dette ikke et bevis på, at 'magt giver ret'?«

Han nævnte eksemplet med Madeleine Albrights og præsident

Clintons sanktioner mod Irak, som dræbte en halv million børn.

ZEPP-LAROUCHE:

Det er ikke tilladt i henhold til international lov; det er hele pointen. Bare fordi massemedierne og regeringerne ikke anerkender det, er ensidige sanktioner ulovlige. Kun sanktioner, der pålægges af FN's Sikkerhedsråd, er legitime. Ingen af sanktionerne – for eksempel mod Iran, Venezuela, Cuba og mange andre lande – er blevet godkendt af De Forenede Nationer.

Målet med dem er, som du korrekt siger, ikke at ramme regeringen, men befolkningen. Sanktioner øger normalt leveomkostningerne, får inflationen til at stige, gør visse vigtige teknologier utilgængelige, svækker økonomien og truer hele befolkningens levebrød. De forsøger ved at stramme skruerne at fremprovokere, at befolkningen går på gaden og protesterer mod regeringens foranstaltninger – uden altid at se på, hvor disse vanskeligheder kommer fra.

Idéen med ensidige sanktioner er at fremprovokere et oprør, som også hovedsageligt styres udefra af NGO'er med det formål at få befolkningen til at vælte regeringen og skabe et regimeskifte.

Disse sanktioner er ulovlige, og det faktum, at de ikke omtales som sådan, har at gøre med undertrykkelsen af den frie meningsudveksling og ytringsfriheden. Vi er allerede meget tæt på et diktatur, for hvis der var en fri debat, ville disse spørgsmål blive diskuteret.

SCHLANGER: Her er en kommentar fra en person, der har bemærket din noget vulgære karakteristik. Han sagde: »Rædselsslagen? Problemet er, at de bliver ved med at finde på mere lort.«

Jeg har endnu et spørgsmål til dig. Det er fra en person, der skrev ind i sidste uge, og vi nåede ikke at behandle det. Han

sagde, at han havde hørt ambassadør Chas Freeman i *EIR* Roundtable-diskussionen sige, at han mener, at USA er i en prærevolutionær stemning. Han sagde: »Det ville jeg gerne se, men jeg tror, amerikanerne er for selvtilfredse. Hvad tror du, der skal til for at ændre den selvtilfredshed?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har endnu ikke haft lejlighed til at tale med Chas om, hvad han præcist mente med det.

Han mener naturligvis ikke – og jeg går ud fra, at han ikke mener – at der skal være nogen form for bande-kontrabande-kamp i gaderne. Der er nogle mennesker, der gerne vil se det, og som i lang tid har forudsagt, at der vil bryde borgerkrig ud i USA, hvilket naturligvis ville være den værste løsning.

Hvis han derimod mener – og jeg har ikke haft lejlighed til at diskutere det med ham – at folket erkender, at USA har fjernet sig så langt fra idéerne i Den amerikanske Frihedskrig, hvis 250-års jubilæum vi fejrer i år, og at man er nødt til at vende tilbage til den ånd, der prægede Den amerikanske Frihedskrig; hvis han mener dét med prærevolutionær, så vil jeg hilse det velkommen.

Jeg tror, at LaRouche-organisationen og Diane Sare med hendes kampagne vil gøre alt for at fejre 250-året på en sådan måde, at folk bliver mindet om det.

I dag har befolkningen glemt, hvad Den amerikanske Uafhængighedskrig gik ud på. Det var den første antikoloniale krig mod det Britiske Imperium. Den amerikanske forfatning var en af de første – hvis ikke den første – virkelig republikanske forfatninger, dedikeret til befolkningens fælles bedste. Det amerikanske økonomiske system var en klar modsætning til det britiske system med frihandel.

Benjamin Franklin havde et stort netværk af internationale venner og samarbejdspartnere. Da han var involveret i

projektet omkring Den amerikanske Frihedskrig, propaganderede han konfucianismen som et moralsk fundament for De Forenede Stater. Alle disse ting er ikke længere kendt.

Vi planlægger at offentliggøre dette bredt, gøre det kendt og fejret. Vi vil afholde mange musikalske begivenheder. Så hvis du vil være en del af dette, så kontakt os og bliv en del af det.

SCHLANGER: Nogen har netop sendt et spørgsmål om dit tidligere svar om, hvad du ville sige. Du gav en sammenfatning af Lyndon LaRouches fire love. De foreslog, at man går ind på *Executive Intelligence Review's* hjemmeside og studerer LaRouches fire love, fordi det er grundlaget for den forandring, der er nødvendig.

Der sker stadig meget, Helga, men vi har Den Internationale Fredskoalition på konferenceopkald denne fredag kl. 11 østamerikansk tid. Du nævnte det tidligere, men hvem vil være der, og hvad vil være det vigtigste emne for diskussionen?

ZEPP-LAROCHE: Som jeg sagde, i betragtning af de markante udviklinger omkring Grønland og diskussionen om Golden Dome, vil Ted Postol være med. Han har foretaget enormt dybtgående undersøgelser af Golden Dome, så hvis du ønsker at få en ekspertudtalelse, er det her, du skal henvende dig.

Derefter vil vi naturligvis også fortsætte den diskussion, vi startede med *EIR* Emergency Roundtable: sammenbruddet af international lov og hvordan vi kan genskabe internationale relationer mellem nationer, hvor international lov genoprettes.

Vi vil helt sikkert have eksperter på det emne og diskutere konkrete handlinger. Så hvis du vil gøre noget ved situationen

i stedet for bare at bekymre dig ihjel, er det her, du skal henvende dig.

SCHLANGER: Afsluttende kommentar. Nogen skrev og sagde, at du nævnte, at både Xi Jinping og Putin er meget rolige. Kvinden spørger: »Hvordan forbliver du rolig i denne situation? Og hvordan kan du have alt dette i hovedet og stadig forblive rolig?«

ZEPP-LAROUCHE: Det er, fordi jeg tror, jeg har en velbegrundet identitet i tysk idealisme. Det er ikke utopisme. Mange mennesker tror, at idealisme er utopisme, men det er det ikke. Det kommer fra idéen om humanisme, som i Europa også betyder noget andet end i USA, sådan som ordet ofte bruges dér.

Det er idéerne fra mennesker som Nikolaus af Cusa, Gottfried Wilhelm Leibniz og Friedrich Schiller. Det er forbundet med en enorm optimisme omkring menneskets karakter og en tro på, at mennesker trods alt har potentialet til at blive bedre.

Jeg er grundlæggende enig med Leibniz, der mente, at alt ondt fremkalder et endnu bedre og stærkere gode, fordi universets love er sådan, at det er sådan, det fungerer. Det er et anti-entropisk begreb.

Derfor mister jeg næsten aldrig idéen om, at der kan gøres noget ved situationen, selv om man nogle gange virkelig får kuldegysninger over det, der sker.

Der er altid en udvej for ethvert problem, hvis man sætter sig for det, og hvis man finder gode kammerater, kolleger, venner og medarbejdere, der arbejder sammen. På den måde mister man ikke sin optimisme.

SCHLANGER: Tak for det svar, Helga. Tak, fordi du var med i dag. Forhåbentlig vil folk deltage i Zoom-opkaldet på fredag, og vi ses senere.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, helt sikkert.